

Milé děti, až zase půjdete do lesa, je docela dost možné, že si ve stráni pod jalovcem všimnete chaloupky, krytou suchým špendličím. V té chaloupce bydlí malý brouček společně s maminkou a tatínkem. Je to hodný brouček, ale někdy vyvádí pěkné lotroviny. Například jednoho dne, kdy broučci vstávali a maminka už byla v kuchyni, vařila snídani. Tatínek už také nespál. Ležel ještě v posteli a hezky si hověl. Brouček pak přelezl ze své postýlky na maminčinu - tam se pěkně spalo - lehl si pěkně na zádečka, zdvihl nožičky do povětří a počal se houpat: houpy houp, houpy houp. Ale najdnou se to jaksi moc rozhoupalo, houpy houp, a už ležel Brouček na zemi a křičel, co mu jen hrdlo stačilo. Tatínkem to trhlo, takže byl všecek polekaný: "zatrápený Broučku, copak tak musíš křičet?" "Ale tatínku, když jsem se tak udeřil!" "A jakpak?" "I já jsem spadl z postele." "Tak sis měl dát pozor!" "Ale když ono mě to přece bolí." Maminka měla už zatím snídani hotovou a šla je budit. "Vstávejte, vstávejte, slunko již zapadá, budeme snídat. A copak ty, Broučku, už pláčeš? Sotvas oči proloupl!" "Ale když já jsem se tak udeřil a tatínek chce, abych nekřičel." "I jen pojď! Dřív než kočička vejce snese, všechno se ti zahojí. Zatím se pěkně umejeme a budeme snídat. Pojď!" A šli. Maminka Broučka pěkně umyla, Brouček přistavil ke stolu židle a maminka už nese polívčičku na stůl.

Jindy zase krásně poslouchal tatínka a učil se létat přesně tak, jak mu tatínek řekl. Brouček si vylezl na stříšku, spustil se, letěl až k palouku a přes celý palouk, zas zpátky. A když už byl celý udýchaný a křídélka ho bolela, sedl si a odpočinul. Pochopitelně nebydleli na stráni samy, kousek od nich pod dubem bydlela kmotříčka s Beruškou a v mechové chaloupce bydlela Janinka. Všichni se scházeli, pomáhali si a měli se moc rádi.

Jednou, když končil podzim a broučci cítili že přichází zima, přišlo velké loučení. Všichni se těšili, že zase brzy přijde léto. Už bylo chladno a tatínek povídal: "ne, není co odkládat. Mohla by najednou udeřit zima a bylo by s námi zle. Musíme se hned dát do práce." A hned se dali do práce. Nejdřív aby měla maminka na zimu všechno pohotově. A tak jí přinesli z komory všechno do kuchyňky, hrách a kroupy a jáhly a krupici a mouku, také trochu čočky a pak ještě jiskřičku másla. Nato se hned pustili do dříví. Měli je tam na dvorku pěkně vyrovnané na výsluní. A tak ho nanesli do kuchyňky, co se tam jen vešlo, a k tomu ještě plnou síň, až po samé dveře. Pak vylezl tatínek po žebříku vikýřem na půdu. Tam bylo plno suchoučkého drobného mechu. Tím

strop pěkně přikryl, aby jim nebylo odshora zima, ostatek pak sházel dolů a dvířka raději přibil. Vloni jim je vítr vyrazil, a div že celou střechu neroztrhal. Ještě štěstí, že nebyla tak zlá zima. A teď chodili kolem chaloupky, a kde byla jaká skulinka, dobře jí ucpali mechem, takže nemohlo nikde ani profouknout. Pak zavřeli dveře na petlici, zastrčili špejlek a celé dveře zarovnali dřívím, aby jim v síni nepřekáželo. Naposledy po všem vycpali mechem okna, jak v kuchyňce, tak ve světnici, a dobře je prkýnkem zabežnili. Světla měli dost a dost. A teď - ať si třeba mrzne! Však už venku burácelo.

A pak spali a spali a spali.

Čerpáno z knihy BROUČCI od J.Karafiáta